

“Ελλη Σκοπετέα

Τέσσερα Ποιήματα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΣΩ ΠΟΡΤΑ

Κλεισμένος στο καθούκι του
Σαράκι ανήμερο
Τόν άκουσα πώς έτριζε

Τώρα ολόκληρος στάζει έαυτό
Σέ ώρα άκατάλληλη
Λαχτάρησε νά βγεϊ όξω

ΑΝΑΨΥΧΗ

Κόμπο τόν κόμπο κρασί κόκκινο
Ξενυχτισμένης μνήμης κόσκινο

Ξέθωρο δάκρυ από ρακή
Ψυχής μου μάτι σά φακή

Στεγνή χορταριασμένη κοίτη
Χιονόνερο από τόν φεγγίτη

Χορτάτος κόπιασε νά πιείς
Από τή χούφτα τής σιωπής

ΚΛΠ.

Τώρα πού τό ρωμέικο περνάει κρίση
Τήν τελευταία του διαθεβαίνουον οί παλαιότεροι
Τήν τελευταία του ό καπιταλισμός
Βάσει άλλων ύπολογισμών
Τήν τελευταία της ή ανθρωπότητα
Βάσει άλλων

Καιρός άδερφέ νά παλέψουμε
Γιά ένα καλύτερο αύριο.

ΣΤΟΥ ΓΚΙΚΙΛΙΝΗ

Κάθομαι έδω μέ σταυρωμένα χέρια
Κόβω κίνηση
Μέχρι πού στόμωσε τό βλέμμα
Σκοντάφτει πέφτει
Βουλιάζει
Στό ξέχειλο ποτήρι

Πίνω γουλιά γουλιά καί περιμένω

Ένα λεφτό δύο λεφτά τρία λεφτά
Καί βάλε καί δώστου νά καταλάβει
Ας ήταν νά προλάβει ή ώρα νά μερέψει
Ό,τι δέν έφερε ό χρόνος ό άτιμος
Στά πειναλέα κατοικίδια

Τή λεία του στό πιάτο
Ό πανδαμάτωρ

